

TALEPAPIR

DET TALTE ORD GÆLDER

Anledning	Åbent samråd i Børne- og Undervisningsudvalget
Titel	Svar på samrådsspørgsmål M, N og O
Målgruppe	Børne- og Undervisningsudvalget
Arrangør	Børne- og Undervisningsudvalget
Taletid	Ca. 3 minutter
Tid og sted	Tirsdag den 12. januar 2016, kl. 14.00, i FT, vær. 2-080.

Disposition

1. Indledning
2. Pædagogiske hensyn
3. Afslutning

1. Indledning

- Tak for ordet og tak for spørgsmålene.
- Justitsministeren har lige givet en gennemgang af offererstatningsordningen og regeringens overvejelser i den forbindelse.
- Jeg vil blot tilføje, at lovgivningen om dagtilbud og undervisning ikke indeholder en yderligere regulering af erstatningsspørgsmålet i de tilfælde, hvor lærere og pædagogisk personale under deres arbejde kommer til skade som følge af en handling, herunder vold, begået af et barn eller en ung.
- Eventuelle erstatningsspørgsmål skal derfor afgøres inden for de rammer, som justitsministeren har redegjort for.

2. Pædagogiske hensyn

- Som justitsministeren har betonet, er der efter Erstatningsnævnets praksis fortsat mulighed for, at nævnet kan dispensere for kravet til politianmeldelse, når særlige pædagogiske hensyn konkret taler herfor.
- Dette er vigtigt, for jeg har forståelse for det dilemma, man som lærer og pædagog kan stå i, når man som udgangspunkt skal politianmelde en person, hvor man til daglig har en omsorgsfunktion.
- Som eksempler på pædagogiske hensyn, der kan begrunde en sådan dispensation, vil jeg henvise til justitsministerens besvarelse den 22. december 2015 på udvalgets spørgsmål 60, hvor der er en række illustrative eksempler på, hvornår der efter nævnets praksis bør ske politianmeldelse i sådanne sager.
- Jeg er enig med justitsministeren i, at det er vigtigt med klarhed over Erstatningsnævnets særlige dispensationspraksis for bl.a. lærere og pædagogisk person, så der ikke er tvivl herom.

- Derfor er det godt, at Justitsministeriet og Erstatningsnævnet sammen er på vej med en vejledning, der kan medvirke til at skabe en større klarhed over, hvornår der skal ske politianmeldelser i sager, hvor ansatte udsættes for en forbrydelse, når pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn kan trække i en modsat retning. Det er godt med en sådan klarhed.
- Jeg vil ikke foregribe vejledningen, men blot bemærke, at der kan være situationer, hvor det må vurderes, at der er konkrete, individuelle hensyn, der gør, at en politianmeldelse kan belaste det pædagogiske arbejde med barnet eller eleven.
- Jeg vil dog samtidig understrege, at hvor et barn har begået så alvorlige forhold, at en lærer eller pædagog er kommet til skade, så må det også være relevant at overveje, om et tydeligt signal til barnet og dets forældre også i nogle sammenhænge kan være nødvendig.
- Det må bero på en konkret vurdering, om reaktionen – udover de pædagogiske tiltag, som situationen måtte give anledning til – også bør føre til en politianmeldelse. Det *kan* konkret være tilfældet. Det kan også være aktivering af det lokale SSP-samarbejde. Det er den enkelte skoles eller institutions ledelse, der er nærmest til at foretage den vurdering og altså et ledelsesansvar.
- Jeg har i den forbindelse noteret mig, at Folketingets Ombudsmand har udtalt, at kommunerne kun må anmelde børn til politiet, hvis det er sagligt og relevant, og at ombudsmanden bl.a. finder det sagligt og relevant, hvis det er nødvendigt for at sikre fx en lærer eller pædagog mulighed for offererstatning.

3. Afslutning

- Til sidst vil jeg bemærke, at som justitsministeren sagde for lidt siden, så er vi i regeringen meget optaget af, at vi som samfund behandler såvel ofre for forbrydelser som ansatte, der kommer til skade på jobbet, på en ordentlig måde. Et redskab til at sikre dette, er i dag bl.a. offererstatningsloven på justitsministerens område.